

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Thomae Młodzianowski, Polonie, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Metaphysica, Logica, Octo Libris Physicorum, Generatione, Corruptione
Et Anima

Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682

Diff. 2. An habeatur à parte rei Unitas Orta ex statur Præcisionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95667)

OBJICITUR IV. Natura humana v.g. est communis, ergo & unitas illius est communis, ergo non est necesse illam multiplicari.

RESPONDETUR. Sicut natura humana, quamvis sit communis, multiplicatur realiter, ita multiplicari debet & unitas formalis, cum ipsa illa communitas, perficiatur ipsa multiplicatione unitatis formalis.

OBJICITUR V. Si unitas formalis dividetur, & multiplicaretur, aut multiplicaretur in plures unitates formales, & hoc non, quia de ratione eius est, ut sit formaliter indivisa, & in hoc consistit eius unitas, aut multiplicaretur in plures unitates individuales, & sic non dividitur unitas formalis ut sic, sed potius communicatur multis.

RESPONDETUR. Multiplicari unitatem formalem, in plures unitates formales, naturæ autem v.g. humanæ, competit, ut in inferioribus sit formaliter indivisa, in hoc tantum sensu, quod illius inferiora, non sint specie distincta, non autem ut excludat sui multiplicationem realem. Quamquam potest etiam dici multiplicari unitatem formalem, in plures unitates formales, communicariq; illam, titulo multiplicationis realis, unde natura illa est communis, non ita sicut est commune hypocauftum, quod non multiplicatur respectu eorum, quibus est commune, sed est commune multis, sicut habitus religiosus, communis omnibus, multiplicatur in singulis.

INSTABIS. Quod est unum multiplicari non potest, unitas formalis est una, ergo multiplicari non potest. Item, unitas non includit plura, ergo nec potest dividi in plura.

RESPONDETUR. Unum per convenientiam, posse multiplicari, includereq; plura; licet unum per divisionem, seu unum individuale, multiplicari non possit.

OBJICITUR VI. Si unitas formalis multiplicaretur, non esset condistincta ab unitatibus individualibus.

RESPONDETUR. Has duas unitates non esse realiter distinctas, adeoque unā multiplicatā, multiplicari & aliam; sed distinguuntur conceptu, quia unitas formalis, ex proprio conceptu, dicit indivisionem in prædicatis specificis. Individualis dicit indivisionem in ipsa realitate hæccitatis.

OBJICITUR VII. Natura de se indivisa, & una formaliter, est ubique indivisa, sed natura universalis de se est indivisa, & una formaliter, ergo natura universalis est ubique indivisa. Ergo & in individuis. Minor probatur. Natura humana de se, non habet divisionem, aliās ubique illam haberet. Ergo de se est indivisa.

RESPONDETUR. Naturam de se, hoc est Metaphysicè spectatam, adeoque prout illud de se, subest nostris conceptibus, esse indivisam, & unam formaliter; non autem de se, prout est à parte rei, & prout illud de se, spectatur independentè à nostris conceptibus.

INSTABIS. Ex propositione negativa, de prædicato finito, bene potest inferri propositio affirmativa, de prædicato infinito, ut homo non est albus, ergo homo est non albus, ergo etiam ex ista propositione, unitas formalis de se, non est indivisibilis, bene inferretur, ergo de se est non divisibilis, ergo dividi realiter non poterit.

RESPONDETUR. Bonam esse illationem, si termini eodem modo in Antecedenti & consequenti sumantur, hic autem, non eodem modo sumuntur, quia Ly de se, in Antecedenti importat solam non exigentiam divisionis, adeoque importando indifferentiam ad dividi realiter, in consequenti autem importatur exigentia, ut nullo modo dividi possit.

DIFFICULTAS II.

An habeatur à parte rei Unitas, orta ex statu Præcisionis?

Auctores aliqui ex Fonseca 5. Metaphys. c. 28. q. 3. §. 2. ut ponant universalem unitatem à parte rei, recurrunt ad statum Essentiae, quem appellant, statum solitudinis, indifferentiae, antecessionis, secundum quem natura, præcedit sui contractionem, multiplicationemq; in individuis, & ratione huiusmodi antecessionis, volunt illi convenire, unitatem universalem, quæ tamen unitas non descendat cum ea, ad statum contractionis, vocatur hic idem status & unitas orta ex illo, unitas præcisionis, quia convenit naturæ præcise à singularibus.

DICENDUM est. *Naturam non habere unitatem, Universalem, ortam ex statu præcisionis, quæ sit nemine cogitante.*

PROBATUR I. Præcisiones à singularibus nature, quæ spectetur secundum sola essentialia, non dantur nemine cogitante actu, sunt enim præcisiones illæ actus nostri intellectus, ergo nec unitas orta ex illo statu præcisionis, datur nemine cogitante actu.

PROBATUR II. Quia hæc unitas præcisionis, vel est realis, vel intentionalis, si realis, ergo multiplicatur & dividitur, unā cum hæccitatibus; si intentionalis, ergo non est nemine cogitante sicut & ipsæ intentiones nostræ.

PROBATUR III. Illa unitas vel ita sequitur naturam humanam v.g. sicut rationalitas, vel alio modo, si sequitur ut rationalitas, ergo non est necesse illam quarere, ex statu præcisionis sicut nec ex præcisione habetur, quod homo sit rationalis, si alio modo, ostende quo, ita ut appareat, quod ille status & unitas, non sit ex opere intellectus, cum non sit modus distinguendi illam ab intentionalibus.

OBJICITUR I. Natura humana, non solum quatenus abstracta, sed etiam quatenus præcindit à dif-

à differentiis individualibus, estq; naturæ ordine, prior illis, habet unitatem quandam, non est enim plures, sed una natura. Ergo datur in statu præcisionis universalis naturæ Unitas.

RESPONDETUR. Negando hoc ipsum quod est esse naturam, quatenus præcisam, haberi nemine cogitante.

OBJICITUR II. Natura in statu præcisionis est Ens, & una definitione definibilis, ergo est una.

RESPONDETUR. Naturam in statu præcisionis esse Ens, sed non esse ens nemine cogitante.

OBJICITUR III. Natura non potest esse una per denominationem extrinsecam, scilicet quia per unum numero conceptum representatur, conceptus enim potius habet unitatem ab objecto, quam è converso, & sicut natura, multiplex conceptu representata, pro multiplicitate conceptuum non multiplicatur, ita nec unitate conceptus una redditur. Ergo talis unitas, conveniet naturæ ex se, non per intellectum.

RESPONDETUR. Naturam non posse esse unam, ratione unius numero conceptus, tanquam propter formam, unitatem tribuentem, posse tamen acquirere unitatem, ratione unius conceptus, tanquam alicujus prærequisiti ad eandem, de quo infra. Quod attinet ad propositionem illam, conceptus potius habet unitatem ab objecto, de illa sic posset discursu, quod sint aliqua objecta, quæ intellectus præsupponit, ut dum cognoscit Deum, alia objecta non præsupponit sed facit, in priori eventu objecta possunt tribuere, unitatem notitiæ, sed in posteriori eventu, sicut esse, ita & unitatem accipiunt actu Objecta à conceptu, licet Unitatem fundamentalem de se habeant.

DIFFICULTAS III.

An habeatur à parte rei Unitas negativa universalis?

Distinguebat Cajet. Unitatem universalem in positivam, & negativam. Nomine positivæ, accipiebat unitatem, quæ competat naturæ, ita ut sit indeterminata ad plura individua per separationem, & abstractionem, à differentiis individualibus, involvendo proximam potentiam ad prædicari de illis, nomine autem unitatis negativæ, intelligebat unitatem, quam habet natura ex eo præcisè, quod non sit singularis. Dicit ergo Cajet. quod non habeatur in natura, unitas positiva universalis, quæ sit à parte rei, haberi tamen unitatem negativam.

DICENDUM est. Non dari unitatem negativam universalem à parte rei.

PROBATUR I. ex Arr. & Ovied. Hæc unitas negativa, non convenit realiter hæccitati. Ergo non datur nemine cogitante. Antecedens probatur, quia unitas hæc negativa, dicit non esse singularis, hæccitas autem, dicit esse singularis. Consequentia probatur. Quod convenit realiter

hæccitati, quæ est nemine cogitante, debet etiam convenire realiter iis, quæ sunt idem realiter cum hæccitate.

PROBATUR II. Quia si unitas illa negativa, non est apta prædicari de multis, quomodo erit unitas universalis.

PROBATUR III. Quia hæc sententia coincidit cum Scotistica, admittit enim formalitates, nemine cogitante condistinctas, intra unam eandemq; Physicam Entitatem, condistinguit enim illam nemine cogitante à singularitate, admittit enim nemine cogitante singularitatem, quia admittit individuationes, & admittit nemine cogitante, intra eandem entitatem realem non singularitatem, idq; nemine cogitante, quia admittit, unitatem negativam, nemine cogitante, quæ non est singularis.

OBJICITUR I. De conceptu quidditativo naturæ, non est singularitas, ergo ante operationem intellectus, convenit naturæ unitas negativa, seu non esse singularem.

RESPONDETUR. De conceptu naturæ, spectatæ prout substat nostris intentionibus & metaphysicè, non est singularitas, est tamen de conceptu naturæ, prout est à parte rei, à parte enim rei, nihil sunt nisi singularia.

OBJICITUR II. Natura quæ est in Petro quatenus est ex se, non est incommunicabilis, alias non posset, sine incommunicabilitate cognosci, ergo de se non est singularis, ergo habet unitatem negativam.

RESPONDETUR. Natura, quæ est in Petro, quatenus ex se metaphysicè spectata, non est incommunicabilis, secus si spectetur prout est à parte rei, hinc natura Petri, in quantum acquirit statum intentionalem, non est ex se incommunicabilis, quamvis independentem ab hoc statu, sit incommunicabilis, consequenter si spectetur natura, quæ est in Petro adæquate, non potest sine incommunicabilitate cognosci.

OBJICITUR III. Creatura debet habere prædicata opposita Creatori, Creatoris autem natura, dicit prædicatum singularis, ergo Creatura debet dicere negationem singularis. Ergo habet unitatem negativam.

RESPONDETUR. Non omnia prædicata opposita, prædicatis Creatoris, debet dicere Creatura, alias non deberet esse Ens; sed id verificatur de solis prædicatis divinis differentialibus, qualis non est singularitas, aut si est, est talis, quæ fundamentum non præbeat, quod multiplicari illi conveniat, per sibi simile, singularitas enim divina, non dat fundamentum, quod multiplicari possit in similibus numero Diis, convenit autem multiplicari naturæ creatæ.

DIFFICULTAS IV.

De Unitate universali, & Convenientie.

Nomine unitatis convenientiæ intelligitur similitudo, in eadem natura sive specifica, qua-